

Arrest

nr. 193 675 van 13 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van 14 februari 2013 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 maart 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die *loco* advocaat R. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, komt op onbekende datum België binnen.

Op 9 oktober 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 9 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Op 31 januari 2012 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Op 1 maart 2012 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 14 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.03.2012 werd ingediend door :

E. M., O.(e) (R.R.: xxx)

Nationaliteit: Marokko

Geboren te L. – M., op (...)1988

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel element aanhaalt als mogelijke buitengewone omstandigheid waardoor hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Concreet dienen wij dus te stellen dat er geen enkele buitengewone omstandigheid is waardoor betrokkene zijn aanvraag niet zou kunnen indienen in zijn land van herkomst.

Betrokkene beweert dat zelfs een tijdelijke terugkeer een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou veroorzaken doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding ervan volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De advocaat van betrokkene verwijst verder naar het gelijkheidsbeginsel. Het is echter aan de verzoeker om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

De overige aangehaalde elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer, met name dat hij zich kan uitdrukken in beide landstalen, werkbereid is en een arbeidsovereenkomst voorlegt, regelmatig naar de dokter gaat, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat vervolgens de bewering betreft dat het na zijn langdurig verblijf, zijn uitstekende integratie en vast werkaanbod onredelijk en onmenselijk zou zijn om betrokkene terug te sturen, dient er opgemerkt te worden dat hij zelf de nodige stappen diende te zetten om zich met zijn verblijf in België in regel te stellen. Het feit dat betrokkene dit niet deed en inmiddels enige tijd illegaal in België zou verblijven, is aldus een gevolg van zijn eigen houding op dat moment. Zodoende is hij zelf verantwoordelijk voor zijn gevorderde status van integratie.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat betreft het verzoek om herziening van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 09.01.2012, betekend op 31.01.2012 kan worden gesteld dat het betrokkene vrij stond hiertegen een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij besloot dit evenwel niet te doen.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen banden meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 19 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.”

Op 14 februari 2013 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“In uitvoering van de beslissing van V., K. (Attaché), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

E. M., O. geboren te L. – M., op (...) 1988, nationaliteit Marokko

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg Malta, Noorwegen, Nederland, Polen. Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X 10 hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Niet in het bezit van een geldig visum.”

Op 16 mei 2013 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 24 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Op 24 juni 2013 wordt ten opzichte van verzoeker tevens een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Deze beslissingen van 24 juni 2013 worden aangevochten in de zaak met rolnummer 132 799.

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/68-3, § 1 en § 3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Indien een verzoekende partij een ontvankelijk verzoekschrift indient tegen een beslissing genomen op basis van artikel 9bis terwijl een beroep tegen een eerdere tegen hem getroffen beslissing op basis van artikel 9bis nog hangende is, oordeelt de Raad op grond van het laatst ingediende verzoekschrift. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het eerder ingediende beroep, tenzij zij haar belang aantoonst.”

“§ 3. Indien de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter oordeelt dat paragraaf 1 of paragraaf 2 van toepassing is, vermeldt hij dit in de beschikking zoals voorzien in, naar gelang het geval, artikel 39/73, § 2, of 39/74.”

Voormelde bepaling is, overeenkomstig artikel 6 van de wet van 2 december 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook van toepassing op “aanvragen om machtiging tot verblijf die opeenvolgend worden ingediend op grond van ofwel artikel 9bis ofwel artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, voor de datum van inwerkingtreding van deze wet, en die het voorwerp hebben uitgemaakt van weigerings-

beslissingen, waartegen meerdere beroepen werden ingediend voor de datum van inwerkingtreding van deze wet."

2.2. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker twee ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen twee verschillende beslissingen inzake aanvragen op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet:

- het beroep met rolnummer 123 534 (huidig beroep) tegen de beslissing van 14 februari 2013 waarbij een aanvraag onontvankelijk wordt verklaard;
- het beroep met rolnummer 132 799 tegen de beslissing van 24 juni 2013 waarbij een aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Overeenkomstig artikel 39/68-3, § 1 van de vreemdelingenwet wordt verzoeker derhalve, behoudens indien hij zijn belang aantoonde, geacht afstand te doen van voorliggend beroep dat hij op 4 april 2013 instelde tegen de beslissing van 14 februari 2013 waarbij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd, onontvankelijk wordt verklaard.

Met toepassing van artikel 39/68-3, § 2 van de vreemdelingenwet werd in de beschikking van 5 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2017, opgenomen dat de kamervoorzitter van oordeel is dat artikel 39/68-3 van de vreemdelingenwet van toepassing is, zodat verzoeker in de mogelijkheid was om voorafgaand aan de terechtzitting te bepalen of hij nog een belang had bij het beroep dat is gericht tegen een beslissing waarbij een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard, terwijl hij ook een beroep instelde tegen de beslissing waarbij een aanvraag van latere datum om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Overeenkomstig artikel 39/68-3, § 1 van de vreemdelingenwet oordeelt de Raad op grond van het laatst ingediende verzoekschrift, met name in de zaak met rolnummer 132 799 en wordt verzoeker geacht afstand te doen van het eerder ingediende beroep, tenzij hij zijn belang aantoonde.

Wat het belang betreft in huidige zaak, stelt de advocaat van verzoeker ter zitting van 11 oktober 2017 dat verzoeker inderdaad geen belang meer heeft bij huidige zaak gezien de latere zaak eveneens een onontvankelijkheidsbeslissing betreft.

Nu verzoeker zijn belang niet aantoonde bij voorliggend beroep, wat betreft de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, wordt hij overeenkomstig artikel 39/68-3, § 2 van de vreemdelingenwet geacht afstand te doen van voorliggend beroep wat betreft de eerste bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep wat betreft de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten

In dit verband dient te worden opgemerkt dat geen van de drie middelen uiteengezet in het verzoekschrift gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij gebrek aan middel uiteengezet tegen de tweede bestreden beslissing, dient te worden vastgesteld dat het beroep onontvankelijk is wat de tweede bestreden beslissing betreft.

4. Korte debatten wat betreft de tweede bestreden beslissing

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De afstand van het geding wordt vastgesteld wat de beslissing van 14 februari 2013 betreft waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Artikel 2

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 februari 2013.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET